

ROTTERDAMSCHER COURANT.

De Abonnementsprijs is f 24 's jaars of f 6 per drie maanden franco per post door het geheele Rijk. Behalve aan het Bureau der Courant kan men zich bij alle Boekhandelaars en Postkantoren Abonneren. Enkele Nummers 10 Cents.

Bureau: Hoogstraat, Wijk 10, N°. 77.

Geboorte-, Trouw- en Doodberigten van 1 tot 5 regels... f 1.— Iedere regel meer... 0.20 Andere Advertentien per regel... 0.20 Groote letters naar plaatsruimte. — Bij iedere Advertentie 45 Cents voor zegelregt en 1 Exemplaar der Courant.

Bij deze Courant behoort een BIJVOEGSEL.

DE TRANSACTIE MET DEN Contractant van Pangka.

In een vorig nummer deelden wij den gang dezer zaak mede; wij zullen nu kortelijk de handelingen van den transigerenden Minister waardeeren. Daarbij laten wij in het midden wat ons in de zaak nog onopgelost is; het onderzoek der stukken door de commissie der Tweede Kamer zal hopen wij aanleiding geven tot meerder inlichting; welligt komen wij nadat die zal verschaft zijn nader op de zaak terug. De voornaamste punten waaromtrent die nadere inlichting het meest wenschelijk schijnt zijn: de voorwaarden waarop het nieuwe contract is verleend, en de uitgestrektheid van den aanplant.

Het eerste punt schijnt hoogst duister: in de missive, geleidende de stukken van 't Pangka'sch contract, verklaart de Minister dat de overeenkomst is aangegaan op de nieuwe, thans [d. i. 20 Julij j.] aangenomen grondslagen. De transactie nu, gedagteekend 's Hage 14 Mei j., zegt dat het contract op nieuw wordt aangegaan „gewijzigd naar de tegenwoordige bepalingen”, maar het schijnt dat wat de Minister op 20 Julij de tegenwoordige grondslagen noemde, nog niet tegenwoordig was op 14 Mei. Althans de missive spreekt van een vernieuwen van 't contract op de „nieuwelings aan te nemen, thans aangenomen grondslagen.” Uit de Staats-Courant van 13 Junij j., waarin de nieuwe suikerverordening is bekend gemaakt, blijkt niet van dagteekening van die regeling. De vraag is dus of hier al dan niet een verandering heeft plaats gehad; of het contract werkelijk wordt aangegaan naar de nu bestaande grondslagen.

De hoegrootheid van den aanplant is even geheim; de dading bepaalt het maximum op de hoeveelheid bouwa in 1850 beplant; hoeveel dat was blijkt niet. Wel weten wij uit de stukken dat in genoemd jaar de aanplant kon en moest bedragen, volgens het toen bestaande contract, 800 bouws. Dat zou dan 't dubbele wezen van de hoeveelheid die naar de nieuwe regeling als normaal cijfer is aangenomen. Wanneer dat de bedoeling was, waarom 't niet ruitelijk gezegd? Dan kon men nagaan of de verklaring van 's Ministers Missive waarheid bevat, dat 't contract nu niet loopt over de vroegere hoeveelheid bouws. Doch de duistere kanten zullen mettertijd denklijk opgehelderd worden; bepalen we ons tot hetgeen in de zaak niet twijfelachtig is. Het is dit: het contract voor de fabricatie en levering van suiker, tusschen het Gouvernement en den heer van Vloten bestaand, was onherroepelijk te niet gedaan. De vordering tot schadevergoeding was aan den Staat tot een bedrag van f 270,000 toegewezen door het hoogste regterlijk collegie in Ned. Indië; maar de Hooge Raad kon in hooger beroep deze laatste vordering weder ontzeggen; hij kon zelfs den Staat verplichten tot vergoeding wegens de voorloopige tenuitvoerlegging van het arrest waarbij die vordering was toegewezen. Wanneer wij zeggen dat de Hooge Raad dit doen kon, bedoelen wij alleen dat het regtens niet onmogelijk was, voltrekt niet dat er eenige kans of waarschijnlijkheid bestond dat het zou gebeuren.

In dien stand der zaak bracht het algemeen belang mede, zegt de Minister in de genoemde missive, door transactie een eind te maken aan de procedures. Waarom het algemeen belang dat meebrengt is weder niet duidelijk; de missive laat zich daarover niet regtstreeks uit en de stukken doen het niet vermoeden. Dat de bevolking en het Gouvernement verstoken bleven van de voordeelen die een goed geregelde onderneming aan beiden kan verschaffen, gelijk de missive luidt, moest voorzeker aansporen om in Pangka een goed geregelde onderneming te vestigen, maar dáártoe kon een transactie zeker niet dienen. Zij kon nuttig zijn om de hoegrootheid der schadevergoeding vast te stellen en een altijd lastig debat van rekening te voorkomen; zij kon de suikerteelt nooit bevorderen. Integendeel: om dit doel te bereiken ware 't beste, het van zelf aangewezen middel een contract te sluiten met een koper der fabriek; deze was de eenige met wien een contract bijzondere voordeelen kon hebben; de gewezen contractant bood voor de regeling der onderneming geen meerder voordeelen aan dan ieder ander. Het belang dus dat de bevolking en 't Gouvernement hadden bij een goed geregelde onderneming, en dat belang schijnt het „algemeen belang” uit de

missive te wezen, werd bij deze transactie eer geschaad dan gebaat.

Maar was er welligt een ander algemeen belang, dat der schatkist, bv., 't welk een transactie als deze wenschelijk maakte? als de vordering tot schadevergoeding, door 't Rijk gedaan, gegrond was, zeker niet; want dan was elke transactie een geldelijke opoffering en deze transactie eene opoffering van eenige tonnen gouds. Maar was de vordering wel gegrond? Het Hoog Geregtshof te Batavia had ja gezegd; is de Minister een zoo ervaren regtsgeleerde dat hem een oordeel toekomt over de uitspraken van dat hoog collegie? Als er gevraagd wordt wat regt is, dan zijn eigenaardig de regtbanken aangewezen om 't antwoord te geven, niet de Minister. Het is intusschen niet ondenkbaar dat de Staat inderdaad belang had om te transigeren, ook al ging er geldelijk offer meê gepaard. Maar dan moet van dat belang blijken, anders geloofde de menigte, en die meening is zeer zeker schadelijk voor 't algemeen belang, dat er met 's Lands regten gespeeld wordt en de publieke gelden gebruikt worden om geschenken aan gunstelingen uit te deelen.

Maar zelfs in de onderstelling, dat het publiek belang een schikking ook met opoffering van geldelijken aard wenschelijk maakte, dan nog is de nu getroffen dading afkeurenswaard.

Sedert jaren is er gedacht en gesproken over de regeling der suiker-cultuur, wageavrachten van bescheiden zijn daarover bij de Regering ingekomen, rapporten uitgebragt, deskundigen gehoord. Na al dien omhaal komt er een algemeene verordening op dat stuk tot stand. Aan allen bevalt die verordening niet, dat is niet meer dan natuurlijk; maar hem die ze in 't leven riep moest ze althans goed beschijnen. De Minister die de regeling tot stand bracht moest althans niet de eerste zijn om er inbreuk op te maken; hij behoorde elke andere opoffering eerder te brengen, dan de terzijdestelling toetelaten der beginselen die door hem worden beleden, al staat hij ze ook niet voor. Welou! bij die regeling is bepaald dat de nieuwe contracten in 't openbaar worden uitbesteed; reeds terstond doet zich de gelegenheid op om die uitbesteding, waarmede men nog proeven moet nemen alvorens ze algemeen toe te passen, te doen plaats hebben. Neemt men nu die gelegenheid te baat? Juist het tegendeel gebeurt. Op 't eigen oogblik waarop de Minister verklaart aan de algemeene grieve een einde te maken, het verlenen van gunsten af te snijden en de contracten aan de algemeene mededinging te zullen prijs geven, terwijl hij den Gouverneur-Generaal van Indië in dien zin bevelen zendt, geeft hij te gelijk in 't geheim een open gevallen contract weg. Is dat eerlijk? Moet dat de maatstaf zijn der opregtheid waarmede het pas genomen besluit zal worden uitgevoerd?

Of moet het beduiden dat het besluit omtrent de suiker-cultuur slechts bindend is voor den Gouverneur-Generaal, dat het den Minister niet raakt? Zullen voortaan de suikercontracten te 's Hage worden weggeschonken in plaats van te Batavia, zal zich dáártoe 't verschil van weleer en nu bepalen?

BUITENLAND. ENGLAND.

LONDEN 31 Julij. — Behalve het reeds per telegraaf medegedeelde, viel in de avondzitting van het Lagerhuis van gisteren hoofdzakelijk het volgende voor: Sir J. Ferguson vroeg of het voornemen om Fransche of Engelsche troepen naar den Libanon te zenden voor het oogenblik is opgegeven, waarop lord Russell antwoordde dat zulks het geval niet was. Er zou dien dag te Parijs eene conferentie der gezanten van de vijf Mogendheden en van den vertegenwoordiger des Sultans aldaar worden gehouden, om te onderzoeken wat er gedaan zal worden. De Minister zou den uitslag dier Conferentie aan het Huis mededeelen, zoodra hem die uit Parijs was bekend gemaakt.

De heer Cochrane vroeg of de aandacht des Ministers gevallen was op het op de buitenlandsche betrekkingen van Engeland betrekkelijk artikel, dien morgen in een dagblad opgenomen, dat verondersteld wordt met de geheimen der Regering bekend te zijn, en of zijn lordschap, in dat geval, zou kunnen zeggen op welke mededeeling dat artikel zinspeelt. Lord Russell hernam het bedoeld artikel niet gezien te hebben, en derhalve niet op de vraag te kunnen antwoorden.

In verband met de vroeger in deze zitting gedane mededeeling, dat lord Dufferin als lid eener gemengde commissie naar Syrië zal gezonden worden, vroeg sir C. Napier of zijn lordschap ooit in den Libanon geweest is en iets van de bevolking daarvan weet. Lord Russell antwoordde hierop bevestigend. Sir de Lary Evans wenschte te weten of er Engelsche troepen naar den Libanon zullen gezonden worden. Daartoe zeide lord Russell bestond het voornemen niet. Eindelijk vroeg de heer Lindsay hem, of hij de briefwisseling

tusschen Engeland en Frankrijk, op het sluiten van een scheepvaartverdrag betrekkelijk, over zou leggen, en ontving het antwoord hoe het niet wenschelijk zijf zou dat zulks thans geschiedde.

— Lord Palmerston heeft zich gisteren te Portsmouth aan boord van de Fire Queen ingescheept, om zich te Osborne bij de Koningin te gaan vervoe-gen. Hij zal heden weder van daar naar Londen terugkeeren. Morgen zal de Koningin te Osborne een Geheimen Raad houden.

— Men zegt dat lord Russell den heer San Giuseppe, agent van Garibaldi, zeer hartelijk ontvangen heeft, ja dat hij thans nog ruim zoo veel geneigd is om met diens staatkunde te sympathiseren dan lord Palmerston zelf, die, evenals in 1848, een weinig voor de hoogte terugdeinst welke de jongste bewegingen in Italië bereikt hebben. Zonder den invloed van lord Shaftesbury, die hoog belang in de Italiaansche zaak stelt, en wiens Protestantsche beginselen hem zelfs zouden doen verlangen 't dat de omwenteling zich tot de Pauselijke Staten uitstrekte, zou, volgens sommigen, de eerste Minister reeds veel van zijne sympathie voor de onderaeming van Garibaldi verloren hebben.

— In de militaire kringen looft het gerucht dat H. M. voornemens zijn zoo lord Clyde, tot loon zijner uitstekende diensten, met den maarschalkstaf te be-giftigen.

— Het commissé voor de indijking van den Teems heeft zijn verslag ingediend. Uit de talrijke aan dat commissé voorgelegde plannen heeft het de drie gekozen die door de burgerlijke ingenieurs Bazalgette, Bidder en Fowler waren ingezonden, in welke alle wordt voorgelagen den lagen waterloop aan de noord-zijde der rivier in de bedijking op te nemen, welke zich van de Westminsterbrug tot de Londenbrug uit-strekken. Ook zijn een spoorweg en een straatweg in de plannen begrepen, door welke uitvoering de werven niet lijden, maar door het maken van dokken enz. veeleer winnen zullen. Het denkbeeld om de zaak door eene openbare maatschappij te doen uitvoeren is door 't commissé verworpen, maar het raad aan de uitvoering aan het bureau van openbare werken der hoofdstad op te dragen, aan hetwelk reeds zoo veel ten opzichte van het droog leggen dier hoofdstad met goed gevolg opgedragen is geweest. Tot bestrijding der kosten wilde het commissé, tot ver-grooing van het reeds voor den waterloop bestaand fonds, de tijdelijke hernieuwing der belastingen op de steenkolen en wijnen aanbevelen, de heffing waarvan anders in 1861 moest ophouden. Het totaal der kosten van deze nuttige werken wordt openen miljoen ponden sterling begroot.

— Eene brigade vrijwilligers uit den stand der werklieden wordt in deze hoofdstad gevormd, en aan het hoofd daarvan zou een bekwaam generaal, door zijne diensten in de Krim en Indië bekend, geplaatst worden. Men wil aan de vrijwilligers dier brigade een weinig kostbare uniform, in den smaak van die der Garibaldianen, geven. Onder hen zullen karabiniers, mineurs, ingenieurs en artilleristen wezen.

— De Nation, het Dublinsch dagblad dat ten opzichte van alles wat de belangen van den H. Stoel in Ierland betreft als officieel wordt aangemerkt, geeft eenige opheldering wegens de terugkomst der Iersche recruten uit Rome. Het blad erkent dat een zestigtal hunner, wier lichaamsgestel gebleken was voor de dienst in een Land als Italië ongeschikt te zijn, benevens een vijftigtal anderen is teruggezonden, van welke de Romeinsche Regering insgelijks blijde was ontslagen te zijn, omdat hunne zedelijkheid veel te wenschen overliet. Gewis eene vreemdsoortige handelwijze, recruten in hun Vaderland aan te werven, en af te wachten tot zij op honderde mijlen afstands verwijderd zijn, om hun dan te zeggen dat men geene godslasteraars of dieven in dienst wil hebben.

— De uitgever van het dagblad Limerick, Tipperary en Waterford Examiner heeft van den heer Moequard, kabinetsecretaris des Franschen Keizers, een schrijven ontvangen, waarin hem namens den Keizer dank betuigd wordt voor de krachtige en bondige wederlegging der ten nadeele van diens staatkundige inzigten in andere dagbladen opgenomen lasterlijke geruchten.

— Het staatkundig nieuws, door de Persia, die New-York den 18 dezer verliet, overgebragt, is onbelangrijk. De aanstaande verkiezing van den president hield veler aandacht bezig. De vermaarde bokser Heeman was uit Engeland teruggekeerd, maar onttrok zich aan alle demonstraties ter zijner eere. Bij het Staatsdepartement te Washington is tijding ontvangen dat Engeland en Frankrijk besloten hebben in Mexico tusschen beide te komen, ten einde de strijdende partijen te noodzaken tot het sluiten van een wapenstilstand voor twaalf maanden en tot het bijeenroepen eener conventie van afgevaardigden, ter vereeniging der bestaande geschillen. De heer Wyhe, de nieuwe Engelsche minister te Mexico, begeeft zich eerlang naar Engeland, met volledige instructies te dier zake voorzien. De beide Kabinetten hebben er bij dat te Washington sterk op aangedrongen dat het zijne pogingen met de hune zou vereenigen, maar het is zoo afkeerig van zoodanige verbintenissen met andere Regeringen, en de zaak zelf is zoo ingewikkeld, dat de heer Buchanan denklijk de voorzigtige gedragelij niet verlaten zal, tot hiertoe door hem ten opzichte van Mexico gevolgd.

FRANKRIJK.

PARIS 31 Julij. (Particuliere Correspondentie.) De conventie, zoo als ik gisteren reeds vermoedde, is nog niet geteekend. Er doen zich talloze hinder-nissen op. De Porte en Engeland wilden eerst dat de Fransche troepen geplaatst zouden worden onder de bevelen der Turksche commissarissen of althans onder die van de gemengde commissie. Deze eisch

is door Frankrijk zonder veel moeite ter zijde gesteld. Vervolgens hebben Frankrijk en Rusland er op aangedrongen om te bepalen dat de Fransche troepen overal zouden kunnen tusschen beide komen waar hunne tegenwoordigheid door de veiligheid der Christenen werd gevorderd.

De overige Mogendheden hebben dadelijk begrepen dat dit gelijk stond met een verlot aan Frankrijk, en misschien ook aan Rusland, om garnizoen te gaan houden te Konstantinopel. Zij hebben zich met kracht verzet tegen dien eisch en er sterk op aangedrongen aan de interventie plaatselijke grenzen aan te wijzen. Deze debatten rekken de conferentie.

De Constitutionnel deelt heden morgen eene correspondentie uit Konstantinopel aan de Oesterr. Zeitung mede, waarin zeer duidelijk de bezetting der hoofdstad zelf van het Turksche Rijk wordt verlangd.

„De Turksche Regering, zegt die correspondent, kan alleen met behulp van den vreemdeling de belofte vervullen aan de rajja's gedaan om hen in alle deelen gelijk te stellen met de Mohammedaansche onderdanen. De Franschen te Konstantinopel versoecken zich te mogen wapenen ter hunner eigene verdediging, maar daar zij magtelooz zouden zijn om zich zelf alleen te beschermen, staat hun verzoek gelijk met het zenden van een Fransch garnizoen.”

De Constitutionnel zegt dat hij het voorbeeld zal volgen van de Oesterr. Zeitung en deze correspondentie zonder aanmerkingen mededeelt. Intusschen is het gemakkelijk te begrijpen dat hij de denkbeelden des schrijvers goedkeurt.

Wat Frankrijk niet had durven doen, heeft de Koning van Griekenland gedaan. Op de tijding van de moorden in Syrië, heeft Koning Otto bevel gegeven aan vijf oorlogsvaartuigen om naar de kusten van Syrië te vertrekken en derwaarts geenehoeren, geneesmiddelen, levensvoorraad, geld, bijstand van allerlei aard en eindelijk ook eenige landingscompagnien over te brengen; vervolgens heeft hij door zijn gezant te Parijs, den heer Kalergi, en door dien te Londen, den heer Tricoupi, het aanbod laten doen om een regiment Grieksche troepen naar Syrië te zenden, die met de Fransche troepen zouden medewerken.

Le Constitutionnel zegt dat dit aanbod niet is kunnen aangenomen worden, maar dat het door den Keizer met veel sympathie is ontvangen.

Heden heeft er geene bijeenkomst van de Vertegenwoordigers der Mogendheden plaats gehad. Zoo op het oogenblik verneem ik dat zij gisteren bij tusscheiden de eerst volgende bijeenkomst op aanstaanden maandag hebben bepaald. Ofschoon la Patrie verzekert dat er nog slechts eenige ondergeschikte bijzonderheden zijn te regelen, die zonder invloed zijn op de zaak in kwestie zelf, mag men aannemen dat alle verschil van gevoelen nog niet is weggenomen door den brief, dien Keizer Napoleon aan den heer de Persigny heeft geschreven (en dus niet aan Koningin Victoria zoo als men gisteren meende). La Patrie zegt omtrent dien brief: „Hij bevat de meest vrede-levende en loyale verzekeringen en heeft in Engeland een onbeschrijflijken indruk gemaakt.”

Men is zeer verrast geworden door de dépêche, waarin de hoofdinhoud wordt opgegeven eener verklaring van lord John Russell, in welke gezegd wordt dat commissarissen der Mogendheden zijn vertrokken om de zaken van Syrië in overleg met de Porte te regelen. Men heeft deze woorden opgevat in den zin eener stellige weigering om door eene gewapende interventie tusschen beide te treden.

De brief van Koning Victor Emmanuel aan Garibaldi, door l'Opinion Nationale medegedeeld, komt mij apocryph voor; want de Koning zou bezwaarlijk duidelijker aan Garibaldi den raad kunnen geven om Sicilië aan te hechten en zijne aanvallen voort te zetten dan daarin wordt gedaan.

Zoo als men weet heeft Garibaldi besloten eene belasting te heffen van de geestelijke goederen in Sicilië. Dit wekt de verontwaardiging van l'Union, die zegt: „De dictatoriale heffingen en de democratische inschrijvingen vullen niet genoegzaam Garibaldi's schatkist. Hij heft eene buitengewone belasting van de geestelijkheid in Sicilië. Hoe zal die geestelijkheid haren bevrijder zegenen? Wij zijn het eens met l'Union; de priesters kunnen niet te gelijk betalen en zegenen.”

Het groote nieuws van den dag is het sluiten van een wapenstilstand voor onbepaalde tijd tusschen den Koning van Napels en Garibaldi. Jammer slechts dat de waarheid van dit bericht verdacht is om de bron waaruit het voorkomt en dat het in ieder geval noodwendig nadere toelichting behoeft.

Sints jaren heeft men hier zulk een zonderlingen zomer niet beleefd. Het is als of de seizoenen zijn omgekeerd. Sedert twee maanden hebben wij geen drie dagen achtereens goed weder en de zon komt nauwelijks voor eenige uren door of er ontstaat een geweldige onweder met regen en wind. De dampkring is koud en vochtig. Dit verschijnsel doet zich niet alleen te Parijs maar door geheel Frankrijk voor. Bij Lorient is over eene uitgestrektheid van vercheidens mijlen sneeuw gevallen. Jl. vrijdag hagede het te Limoges en zaterdag viel te Lyon een kwartier lang eene sneeuw; gisteren regende het te Parijs gemolten sneeuw en hagede het. De heer Babinet zelf is wanhopig en geraakt volkomen in de war. Men hoopt nu nog maar dat het weder morgen met de volle maan gebruik zal maken van de gelegenheid om zich te verbeteren.

De Keizer heeft het rapport goedgekeurd van het comité der artillerie, waarbij Bourges wordt voorgewezzen als de best gelegen stad om eene eenige vuur-gieteterij, een arsenaal en eene pyrotechnische fabriek te vestigen. Deze stad ligt veilig voor de aanvallen uit het buitenland. Gij herinnert u dat, ten gevolge van het proon betrek-

fende het werk van den heer Vacherot, "la Démocratie," de heer Ollivier, afgevaardigde en advocaat, voor drie maanden in zijn beroep werd geschorst. De drie maanden zijn in de vorige week geëindigd en de heer Ollivier is op nieuw in het paleis van justitie verschenen, waar hij met warmte door zijne vrienden en ambtgenooten werd begroet.

Morgen zal het Marokkaans gezantschap deze hoofdstad weder verlaten. De gezanten hebben den heer Thouvenel de som van 10,000 francs, tot verdediging onder de behoeftigen, ter hand gesteld.

Het gerucht dat de Engelsche consul te Aleppo vermoord zou zijn bevestigd zich niet.

Sommige buitenlandsche bladen deelen den inhoud mede van een nota, welke de heer Thouvenel den 30 mei l. aan de Europeesche Kabinetten zou gezonden hebben, met het doel om Spanje te doen opnemen onder de Grootte Mogendheden. In dit uitvoerige stuk zegt de heer Thouvenel dat de toestand van Spanje belangstelling inboezemt; hij herinnert dat Spanje in 1815 deel heeft genomen aan al de beraadslagingen der Grootte Mogendheden, maar dat het sinds dien tijd, ten gevolge van binnenlandsche omstandigheden, tijdelijk in de onmogelijkheid is geweest om de plaats te blijven vervullen, welke het zonder bezwaar bij het Congres van Weenen had ingenomen. Later is het in de afzondering gebleven en heeft niet de positie ingenomen, welke het was toegewezen in de raadsvergaderingen van Europa. Europa zou dus, door thans aan Spanje het recht toe te kennen van naast de Grootte Mogendheden plaats te nemen, niets anders doen dan aan dit Land een gunst teruggeven, welke zonder bezwaar in 1814 en 1815 daaraan werd verleend, toen Spanje deel uitmaakte van het comité der Grootte Mogendheden. Spanje, zou de heer Thouvenel ten slotte gezegd hebben, bezit door de uitgestrektheid van zijn grondgebied, zijne bevolking en het gewigt zijner koloniën, alles wat het noodig heeft om eene Grootte Mogendheid te zijn en de oorlog welken het onlangs tegen Marocco heeft gevoerd is een te schitterend bewijs van zijne kracht en zijne welvaart dan dat het geene plaats zou nemen naast Oostenrijk, Frankrijk, Engeland, Pruisen en Rusland bij de raadslagen van Europa.

De brief van Koning Victor Emmanuel aan Garibaldi zou, zoo al niet woordelijk, althans in hoofdzaak aldus luiden:

„Generaal, gij weet dat ik uwe expeditie niet heb goedgekeurd en er geheel vreemd aan gebleven ben; thans echter maken de zoo ernstige omstandigheden, waarin Italië zich bevindt, het mij ten pligt, mij regstreeks tot u in betrekking te stellen. In geval de Koning van Napels er in toestemde Sicilië geheel te ontruimen, vrijwillig elke handeling van welke aard ook na te laten en zich uitdrukkelijk verbond geenlei draag op de Sicilianen uit te oefenen, zoodat deze laatste met volkomen vrijheid hunnen wil konden te kennen geven en het regeringsstelsel kiezen dat hun het verkieslijkst voor zal komen, — dan geloof ik dat gij verstandig zoudt handelen met van alle verdere ondernemingen tegen het Koninkrijk Napels af te zien.

In het tegenovergesteld geval behoud ik mij uitdrukkelijk mijne vrijheid van handelen voor en ontboud ik mij van enige opmerking ten aanzien van uwe plannen.

In een schrijven uit Turijn komt het volgende voor omtrent de gebeurtenissen in Sicilië, na het wapenfeit van Melazzo, in den brief van Alexandre Damas vermeld: „De generaal Bosco, die het fort van Melazzo nog bezet hield, rigte den 21 dezer het verzoek tot Garibaldi om eervol te capituleren. Dit verzoek werd afgeslagen. Den 22 kwam de heer Depretis te Palermo aan en vertrok den volgende dag, met den heer Crispi, naar Melazzo. Ook de adjudant van Koning Victor Emmanuel moest thans zijn aangekomen. Wat zal er worden van den brief, waarbij de Koning Garibaldi uitnodigt of om niet naar het vasteland over te steken, of om den wapenstilstand aan te nemen, die hem voor Messina zal worden aangeboden. Ziehier wat, volgens vertrouwde berichten, gebeurd zou zijn voor de afzending van dien brief. Napels zou hebben aangeboden het eiland te ontruimen, op voorwaarde van een waarborg van Engeland en Frankrijk voor zoo ver het vasteland betreft. Deze waarborg kon niet gegeven worden, maar de beide Mogendheden zouden zich vereenigd hebben om den Koning van Sardinië over te halen zijn invloed bij Garibaldi te gebruiken. Bij dezen stap des Konings werd de ontruiming van het eiland door Napels verondersteld.

Zal Garibaldi gehoorzamen?

„De Diritto antwoordt hierop heden — en ik moet bekennen dat hij ten dien aanzien de werklank is van de meening der meesten. — „het is onnoodig te zeggen dat de brief des Konings den staat der zaken niet veranderen zal of den loop der gebeurtenissen zal tegen houden. „Garibaldi zal, even als wij, overtuigd zijn dat hij, door zijne heldhaftige onderneming te vervolgen, de ware bedoelingen (onderschraapt) van Victor Emmanuel zal verwezenlijken.

„De Napolitaansche pers geeft meer en meer stof tot nadenken. Zij is overvloedig en geweldig vijandig tegen de dynastieke partij. Zij spreekt van Garibaldi bijna op dezelfde wijze als de noordelijke bladen; zij deelt de besluiten van Palermo mede met het opschrift: Italië en Victor Emmanuel. Men staat er over verstomd, zelfs te Turijn. Het Ministerie doet al wat het vermag om de openbare meening te geven. Het heeft het cijfer der nationale garde van 6000 tot 9 a 10,000 verhoogd. Maar zijne pogingen zijn ongenoegzaam om de gemoederen te bevredigen. Ook wanneer het nog meer deed, zou het vergeefsche moeite doen, geloof ik. Alleen de gebeurtenissen of vreemden kunnen het te hulp komen.

L'Opinion Nationale verzekert, op grond van een correspondentie uit Palermo, dat de generaal Bosco zich bevindt onder de door Garibaldi gemaakte gevangenen.

verstaan omtrent Midden-Italië, omdat ik door den vrede van Villafranca gebonden was. Ten opzichte van Zuidelijk Italië ben ik geheel vrij. Ik wensch niets liever, dan met Engeland in overleg te treden omtrent dit punt even als over zoo vele andere. Ik verlang, dat Italië bevredigd worde, op welke wijze dan ook, doch zonder vreemde tuschenkomst, en dat mijne troepen Rome kunnen verlaten, zonder de veiligheid des Pausen in de waagschaal te stellen.

Tweede dépêche. In de maandag 11. te Parijs gehouden Conferentie, werd de overeenkomst, vervat in zes artikelen, met de, op verlangen der Porte, daarin gebragte wijzigingen, aangenomen. Er zal op nieuw eene Conferentie belegd worden, tot onderteekening dier overeenkomst, zoodra de gemaakte wijzigingen door de verschillende Mogendheden zullen zijn goedgekeurd.

Derde dépêche. Eene dépêche uit Parijs door Reuters agentschap medegedeeld, zegt dat het voorbehoed, door de Porte gemaakt in de te sluiten overeenkomst hierin bestaat, dat daarin uitdrukkelijk moet vermeld worden het uit eigen beweging genomen besluit des Sultans, om de vervolgingen, waaraan de Christenen zijn blootgesteld, te betengelen, en daartoe de hulp der geallieerde Mogendheden aan te nemen. De heer Thouvenel heeft geougenomen genomen met deze wijziging, en het ontwerp der overeenkomst zal in dien zin op nieuw gesteld worden. De Conferentie is onbepaald verdaagd.

PARIJS 1 Augustus. Z. M. de Keizer heeft heden eene revue gehouden over het eerste legerkorps.

Eene dépêche in den Moniteur bevestigt, dat er eene overeenkomst is gesloten tusschen generaal Clary en Garibaldi, tot staking der vijandelijkheden op Sicilië.

MARSEILLE 31 Julij. Wij ontvangen berichten uit Napels van 28 dezer. Men verzekeert toen dat Garibaldi de vraag om een wapenstilstand, die hem gedaan en door Koning Victor Emmanuel ondersteund was, geweigerd heeft. Garibaldi zou geantwoord hebben dat hij alleen uitsluitend gevestigd was om de noodzakelijkheid der tot verdediging van Sicilië vereischte middelen te beoordeelen, en dat hij niet stil zou staan dan wanneer de Italiaansche eenheid gezegevierd zal hebben. Men zag ieder oogeblik de ontschepping van Garibaldi te Napels te gemoet. Een Napelsch dagblad heeft zijnen naam als titel daarvan aangenomen. De Minister van binnenlandsche zaken heeft eene circulaire uitgevaardigd en aan al de intendanten gerigt, om hun aan te bevelen alle exceptionele middelen aan te wenden, naardien het heil des Volks de hoogste wet moet zijn.

Uit Rome schrijft men den 28 dezer, hoe het altijd bepaald blijft dat de generaal de Goyon den 5 augustus die stad verlaten en zich naar Frankrijk begeven zal.

MARSEILLE 1 Augustus. Uit Konstantinopel zijn alhier tijdingen ontvangen van den 25 Julij. Door den heer de Lavalette is aan de Porte kennis gegeven van het voornemen van Frankrijk om in Syrië te interveniëren. Men zeide dat de Sultan aan den Onderkoning van Egypte 10,000 man versterking heeft aangevraagd. Daar het leger sedert vijf maanden geen soldij had ontvangen, bestond te Konstantinopel vrees voor ontevredenheid onder de troepen. Onder de artillerie was, zeide men, reeds eene muitery uitgebarsten en men zoude trachten eene maand soldij te betalen. Uit Damascus loopen de tijdingen tot 12 Julij. Het wordt bevestigd dat 6000 huizen van Christenen vernield waren, terwijl de wijk der Israëlieten in brand stond. De huizen van die Turken, waarin Christenen gastvrij waren opgenomen, werden mede in brand gestoken. De moordtooneelen hebben gedurende drie dagen voortgeduurd; het juiste getal der slagtoffers blijft onbekend. Eenige duizenden zijn in de citadel gevlugt en 2000 personen hebben bij Abd-el-Kader eene wijkplaats gevonden; echter leden zij groot gebrek. Verscheidene consuls bevonden zich bij den Engelschen consul in veiligheid.

De nieuwe Gouverneur van Damascus is met 1200 soldaten aldaar aangekomen. De Impartial van Smirna, die deze bijzonderheden constateert, zegt tevens te gelooven dat een vroeger bericht, volgens hetwelk de Belgische consul vermoord zoude zijn, aan twijfel onderhevig is. Hoewel de vrede in den Libanon geteekend is, weigeren verscheidene cheiks der Christenen dien te erkennen, daar zij dien van een bedriegelijken aard beschouwen.

Andere dépêche. In brieven uit Damascus van 13 Julij wordt gemeld dat de staat van bandeloosheid aldaar voortduurde en dat aan de bedrivers der wredeheden paal noch perk gesteld werd. Het Journal de Constantinople erkent dat te Damascus 2000 slagtoffers zijn gevallen, en dat de moordtooneelen den 13 Julij nog voortduurden. Daarentegen spreekt dit blad het gerucht tegen dat te Aleppo mede ongeregeldeheden zouden zijn bedreven. Genoemd blad loogenstraf mede het bericht dat de Sultan aan den Onderkoning van Egypte een hulpkorps van 10,000 man zou hebben aangevraagd.

Het leger in Syrië zal op 26,000 man en 20 bataillons redifs gebragt worden. De geheele achterstallige soldij zal aan de bezetting te Konstantinopel betaald worden. Overigens werden groote militaire maatregelen van voorzorg genomen. De schipbruggen, langs welke de gemeenschap met Galata en Pera wordt onderhouden, worden des nachts weggenomen. Te Konstantinopel zijn verscheidene Christenen beleedigd en geslagen. De heer de Lavalette heeft met den Sultan een onderhoud van drie uren gehad.

GENOVA 31 Julij. De Corriere Mercantile behelst authentieke berichten uit Damascus van 10 dezer, welke inhouden dat 3000 Christenen, die naar het kasteel gevlugt waren, door Abd-el-Kader verdedigd werden. Overigens gingen de Drusen toen nog met het vermoorden van Christenen voort. Men schatte het getal der Drusen aldaar op 2400, terwijl de Turksche troepen, 5000 man sterk, te midden van deze gruwelen werkloos bleven.

PÉRA 30 Julij. De Lazaristen, de zusters van liefdadigheid, en andere dames zijn uit Damascus te Beyruth aangekomen. Zij konden dien togt niet doen dan onder eene begeleiding van troepen, welke Abd-el-Kader haar had bezorgd.

PETERSBURG 31 Julij. Te Kroonstadt ligt een eskader gereed om zee te kiezen en ten spoedigste de wateren van Syrië te bereiken. Het bestaat uit drie stoomfregatten, namelijk de Groot-Admiraal van 60 stukken geschut, onlangs voor rekening van het Russisch Gouvernement in Amerika gebouwd, de Gromoboi en de Oleg.

MADRID 31 Julij. De heer Calderon Collantes zal waarschijnlijk als Minister van buitenlandsche zaken aftreden, om als Spaansch gezant naar Rome te vertrekken.

LONDEN 1 Augustus. KOLONIALE ARTIKELEN overzenderd. — GRANEN. Tarwe vast met belangrijkste aanvoer. Gerst vast. Haver overzenderd. — OLIE. Raap. 42.6; Lijn. 28.9. — TALK in loco 53, Najaar 52/6. — IJzer 53/.

LIVEPOOL 1 Augustus. KATOEN. Heden werden afgedaan 10,000 b. BERLIJN 1 Augustus. ROGEE. Aug. 47 1/2, Najaar 46 th. — RAAPOLIS. Sept. 11 1/2, Najaar 11 1/2 th. HAMBURG 1 Augustus. OLIE. Aug. 26.4, Najaar 26.10. RIO JANEIRO 9 Julij. KOFFIJ. Good first 6.2 a 6.3. Voorraad 40,000 b. — WISSEL op Londen 25 1/2 d.

MADRID 31 Julij. Spanje 1 1/2 pc. 41.15; dito 3 pc. 49. PARIJS 1 Augustus. Frankrijk 3 pc. 68.40; dito 4 1/2 pc. 97.75. Credit Mobil. 690. Spanje 1 1/2 pc. —; dito binnenl. 3 pc. 47 1/2. LONDEN 1 Augustus. De 3 pc. Geconsolideerden 93 1/2. Rusland 5 pc. 108. Spanje 1 1/2 pc. 40; dito Buitenl. 3 pc. 48 1/2; dito Amort. 21. Portugal 3 pc. 44 1/2. Mexico 3 pc. 21 1/2. Peru 4 1/2 pc. 95 1/2. N. Russ. Leening 1 pc. premie. WEENEN 1 Augustus. Oostenrijk, Metalliek 5 pc. 70; dito Nation. 79.90. Wissel Londen 126.

Bij de heden plaats gehad hebbende eerste trekking der 5 pct. Aandeelen van 1860, zijn de volgende serien uitgetrokken, als: Serie 1129, 1405, 2085, 2494, 2776, 3021, 3819, 3830, 4470, 5161, 5384, 6898, 8615, 9524, 10,071, 10,289, 10,330, 10,467, 11,467, 12,562, 13,387, 13,403, 13,571, 13,639, 14,613, 14,657, 15,229, 15,589, 15,948, 16,183, 16,209, 16,399, 16,732, 16,880, 17,258, 17,454, 18,004, 18,470, 18,310, 19,352. FRANKFORT 1 Augustus. Oostenrijk, Metall. 5 pc. 62 1/2; dito Nation. 5 pc. 60 1/2. Spanje 1 1/2 pc. 39; dito 3 pc. 48. ANTWERPEN 1 Augustus. Spanje 1 1/2 pc. 39 1/2; dito 3 pc. 48. Oostenrijk Metall. 5 pc. 54 1/2; dito Nationale 5 pc. 61 1/2.

BINNENLAND.

ROTTERDAM 1 Augustus.

Door Burgemeester en Wethouders is bepaald, dat te beginnen met maandag den 6 dezer de kade langs de oostzijde der Grootkerk en de Binnenrotte niet anders zal mogen bereden worden dan in de rigting van den Opper naar de Boerenvischmarkt. Van welke bepaling vrijgesteld zijn de vrachtwagens en sleden beladen met goederen, welke aan de aldaar liggende schuiten op Amsterdam en Haarlem moeten bezorgd.

Z. M. heeft goedgevonden: 1°, aan de nagemelde officieren bij de dd. schutterijen, op hun verzoek, eervol ontslag te verleenen, te weten: te 's Hertogenbosch aan mr. F. E. T. Dittlinger, als kapit., en aan mr. G. P. A. Sopers, als 1ste luit., uithoofde van verandering van woonplaats; te Amsterdam, aan W. O. Kerkhoven, als kapit., en aan A. F. Beling, als 1ste luit., en te Hoorn, aan mr. J. G. A. Faber, als 1ste luit.; 2°, te benoemen: bij de dd. schutterij te 's Hertogenbosch, tot kapit. W. J. E. Cordeweener, thans 1ste luit.; tot 1ste luit. jhr. W. G. de Jonge van Zwijnsbergen en G. Diepen, thans 2de luit., en te Hoorn, tot 1sten luit. K. G. Broman, thans 2de luit., en tot 2den luit. C. Kroon Tzn., thans schutter.

Bij Koninklijk besluit zijn ten laste van den Staat, pensioenen verleend aan S. J. van Duinen, gewezen commissie ter provinciale griffie van Groningen, ten bedrage van f 900 's jaars; aan A. Beekhuis, zich noemende en schrijvende A. Kuipers, gewezen hoofdonderwijzer te Schoonebeek, gemeente Dalen, ten bedrage van f 248 's jaars, en aan H. R. van Rossum, gewezen hoofdonderwijzer te Nyeveen, ten bedrage van f 158 's jaars.

Z. M. heeft aan ds. J. Bakker, pred. bij de Herv. gemeente te Sappemeer, op zijn verzoek, verleend eervol emeritaat met pensioen, in te gaan met 1 oktober eerstkomende.

Aangenomen: het beroep naar de Beemster (cl. Edam) door ds. J. W. P. Feith, pred. te Heino.

DORDRECHT 31 Julij. — De Gemeenteraad heeft in zijne zitting van heden besloten, aangezien de huurder van het veerhuis te Papendrecht, A. de Rooy te Haarlem, geen borgen heeft gesteld, dat veerhuis op nieuw publiek te verhuren, en aan M. van der Kevie te vergunnen het tot 1 november eerstkomende te bewonen.

's GRAVENHAGE 1 Augustus. — In deze residentie is aangekomen en afgestapt aan het Hôtel Paulez de heer E. Hopf, finantiëraal te Gotha.

Gisteren is de algemeene Synode der Hervormde Kerk op de gebruikelijke wijze gesloten.

Gisteren en eergisteren hebben de beide bataillons der dienstdoende schutterij voor het eerst in de Kooikamp met de nieuwe exercitien van het geweer gemanoevreerd. Algemeen roemde men de juistheid der uitgevoerde bewegingen, die in zeer korten tijd zijn aangeleerd.

LEYDEN 31 Julij. — Door den Gemeenteraad is in zijne zitting van heden beraadslaagd over eene missive van Z. Exc. den Minister van Oorlog, betreffende de overname der kazernen door het Rijk. De Minister vond bezwaar in de door het gemeentebestuur gestelde voorwaarde, dat indien de gebouwen achtereenvolgens gedurende den tijd van een jaar ledig bleven, zij dan weder door de gemeente in gebruik konden worden genomen. Overeenkomstig het rapport van de commissie van fabricage, ondersteund door Burgemeester en Wethouders, is thans besloten die voorwaarde zoodanig te wijzigen dat, indien de kazernesgebouwen gedurende een jaar ledig blijven, zij dan tegen betaling van een bilijken huur aan het Rijk kunnen verblijven. Eenige leden waren, even als vroeger, voor eene onvoorwaardelijke aanneming van de voorstellen des Ministers.

AMSTERDAM 31 Julij. — Zaterdag e. k. zal eene der verpleegden in het gesticht St. Bernardus, op de Oude Turfmarkt alhier, haar honderdsten verjaardag vieren. Dit zeldzaam voorregt valt den deel aan Alida Hoos, wed. van T. Spitsbaard. Zij is in 1844 in voornoemd gesticht opgenomen, geniet doorgaans eene goede gezondheid en mag zich verheugen in het bezit van heldere geestvermogens en het genot van al hare zintuigen.

GOES 30 Julij. — Door het hevige onweder, dat gisteren woedde, werden eenige boomen door den bliksem getroffen. Ook is hij door den schoorsteen geslagen van zekeren Musche te Wolphaartsdijk en heeft zich doortocht gezocht in een vertrek waar tien personen bijeen waren, zonder schade aan te rigten dan het scheuren van eenig behangsel, het verbrijzelen van eenige schotels en borden en het doen smelten van een zilveren slot aan een op de tafel liggenden bijbel, die in het vertrek werd geworpen. Er bleef eene zware brandlucht achter en er werd niet weinig onsteltenis onder de aanwezigen te weeg gebragt.

BREDA 30 Julij. — In den namiddag van gisteren storte het 6jarig knaapje D., dat bezig was met de lijn te visschen, in de stads haven en zou ongetuifeld een offer des doods zijn geworden, zoo niet de met mannenom bezield 16jarige jongeling J. P. B. van den steilen oever in het water was gesprongen en alzoo den in groot gevaar verkeerenden knaap het leven had gered.

APELDOORN 30 Julij. — Gisteren avond is, ten gevolge van een hevige onweder, de bliksem op twee verschillende plaatsen in deze gemeente ingelagen, waardoor de woning van den daglooner B. geheel is afgebrand, en die van den winkelier K. eenige schade heeft bekomen.

ZWOLLE 31 Julij. — Het Provinciaal Gerechtshof in Overijssel heeft heden, uitspraak doende in zake tegen H. Koopman, van Hoogeveen, die door het Prov. Gerechtshof in Drenthe ter zake van manslag was verwezen tot 15 jaren tuchthuisstraf, den beschuldigde op nieuw veroordeeld tot 10 jaren tuchthuisstraf en in de kosten der procedure, enz.

HARDENBERGH 30 Julij. — Het gemeentebestuur heeft magtiging verkregen, om met de gemeenten Koevorden, Gramsbergen en Avereest onderhandelingen aan te gaan over de verbinding en het aanleggen van kunstwegen, waaraan hier groote behoefte is.

LIEUWARDEN 30 Julij. — Li. zaterdag had de aangekondigde wedstrijd der Zeilvereeniging Oostergoo op de Wetering en het Smeekermersplein. Onder de vaartuigen, die den wedstrijd bijwoonden, trok vooral de aandacht eene sierlijke getuigde zeegiek met drie masten, toebehoorende aan den heer van Oppen te Harlingen, waarop zich eenige bestuurders en leden der aldaar te vestigen Zeilvereeniging bevonden. De stoomboot Fivel, waarop zich de muziek van het 8ste regiment infanterie bevond, deed dienst als directieschip, en de wedstrijd liep in de beste orde af.

Uit Curaçao wordt den 9 Julij aan de U. C. geschreven: „De Ned. brik Santa Rosa is heden morgen naar Nederland vertrokken, en als passagiers zijn medegegaan de gepensioneerde kapitein der West-Indische jagers en zijne dochter mevr. de Kanter. Zr. Ms. oorlogsschooner Schorpioen is thans te Rio la Hacha, republiek Nieuw-Grenada. De Nederlandsche vice-consul aldaar had om een oorlogsvaartuig verzocht, om reden er weder opstand was uitgebroken. De gezondheidstoestand van het eiland is sedert de laatste maanden zeer gunstig; geen enkel geval van gele koorts heeft zich meer voorgedaan.

Ingezonden Stukken.

KEUS

VOOR DEN

Gemeenteraad van Rotterdam.

Wederom wordt aan de Kiezers gelegenheid gegeven om van hunne staatkundige regten gebruik te maken, en aan hunnen burgerplicht te voldoen, door deel te nemen aan de verkiezing van twee leden van den Gemeenteraad ter vervulling der vacaturen in dat collegie ontstaan door het bedanken van den heer mr. P. F. Hubrecht en het vertrek naar 's Gravenhage van jhr. mr. F. W. A. Beelaers van Blokland.

Reeds meermalen is tusschen de overblijvende leden der kiezers om deel te nemen aan de stemmingen, onverschillig of zij voor Stads- of 's Lands vergaderzaal moesten plaats hebben, gelaakt. Onbegrijpelijke onverschilligheid voorwaar! waaraan men zich schuldig maakt, zonder te bedenken dat de leden die in deze collegiën zitting hebben over onze grootste belangen, zoowel stoffelijke als zedelijke, beslissen. En wanneer dan in Stad of Staat wetten worden goedgekeurd die men nadelig beschouwt, wetten worden verworpen die men nuttig keurt, belastingen afgeschafte, die men wenschte te behouden, of belastingen opgelegd of behouden waarvan men de opheffing begeert, alsdan komt een groot deel der verantwoordelijkheid op het al of niet nemen der maatregelen voor rekening van hen, die niet eenmaal beproefden hunne meening, die zij beter rekenden, tegenwoordig te zijn.

Een vreemd verschijnsel daarbij dat de kiezers, die zich onttrekken, niet de minst voorbarige zijn om alles te bedillen en af te keuren wat er geschiedt. Niet alleen dat velen zich van de vervulling van betrekkingen verschoonen, waarvan zij, in de eerste plaats, de last op zich behoorden te nemen, maar men vindt er zoo menig die niet eenmaal de moeite wil nemen om zich naar de stembus te begeven, ten einde zijne stem uit te brengen op personen die de zaken willen behartigen op de wijze die, naar zijn gevoelen, het meest met het belang van Stad of Staat strookt.

Bilieve! gij die daar aan wal staat, en u zelve betere stuurlieden waant dan een der maats aan boord, stapt ook eens op het schip en leent uwe hulp eens om het goed te laten zeilen, of ontbreekt u daartoe tijd of lust, neemt dan ten minste de moeite om eens naar het havenhoofd te gaan en knappe seelieden uit te kiezen, die handen uit den mouw kunnen steken en met een goed oordeel begaafd zijn.

Enigen onzer medeburgers hebben getracht den lust om aan de verkiezing deel te nemen wat te verlevendigen; van harte hopen wij dat zij in hunne pogingen zullen slagen, en dat de kiezers in grooten getale zullen opkomen om over de te doene keuzen te raadplegen.

Vooraf daarbij geen kleingeestige coteriegeest aangekleefd, naar ruime beginselen gehuldigd en knappe bruikbare mannen gekozen, bovenal onafhankelijk van denkwijze en van een zelfstandig karakter. Wij vertrouwen dat die in eene gemeente van meer dan honderdduizend zielen nog wel te vinden zijn; mogen de namen van dergelijke mannen uit de stembus te voorschijn komen, en de gesachte leden, die thans den Raad verlaten, waardige opvolgers vinden. D.....

Kunstnieuws.

In het piano-magazijn van de heeren Gebroeders Rijken (Westwagenstraat) alhier, hetwelk sedert eenigen tijd met dat van den heer S. de Lange vereenigd is, hebben wij dezer dagen eenige door genoemde heeren Rijken vervaardigde pianino's bezigtigd en gehoord, welke den makers in allen opzichte eer aandoen, zoodat wij ons genoopt gevoelen daarop de aandacht van ons publiek te vestigen. De toon hunner instrumenten is krachtig, vol, schoon en door alle octaven gelijkmatig, de aanslag aangenaam en de bewerking, zoo wat het innerlijke als uiterlijke betreft, allezins degelijk, smaakvol en sierlijk, zoodat deze voortbrengselen van inlandsche nijverheid in ieder opzigt aanbeveling verdienen. Wij herinneren daarbij dat de heeren Gebr. Rijken reeds in 1858 door de Maatschappij tot bevordering van Nijverheid voor de proeven hunner fabriek met eene zilveren medaille zijn vereerd geworden.

Burgerlijke Stand. ROTTERDAM 1 Augustus. OVERLEDEN: W. Kersbergen, jd., 42 j. — J. Akkersdijk, jm., 26 j. — P. A. Kuipers, d., 1 m. — C. E. C. Benner, d., 6 m. — A. A. Vingerhoets, d., 3 m. — M. Mj

Per Telegraaf.

LONDEN 1 Augustus. Onze dagbladen deelen thans het schrijven van Keizer Napoleon aan den heer de Persigny mede. Het luidt als volgt: „Zeg aan lord Palmerston, dat ik sedert den vrede van Villafranca slechts ééne gedachte heb gehad, om namelijk het nieuwe tijdperk van vrede in te wijden, door in goede verstandhouding te leven met al mijne naburen, vooral met Engeland. Men zal mij tegenwerpen: „Gij wilt den vrede en vermeerdert de militaire krachten van Frankrijk. „Ik ontken dit feit in allen deele. Het effectief van het leger is veel kleiner dan onder de regering van Louis Philippe. Toen Lavalette naar Konstantinopel vertrokken is, gaf ik hem de volgende instructiën: „doe uw uiterste best, om het statu quo te handhaven. Het belang van Frankrijk brengt mede, dat Turkije zoo lang mogelijk besta. „Welk ander belang dan dat der menscheelikeit, zou mij zopen troepen naar Syrië te zenden? Het is mij moeilijk geweest mij met Engeland te

KENNISGEVING.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS van ROTTERDAM. doen te weten:
dat is afgekondigd het besluit betreffende het berijden van de Kade langs de oostzijde der Grootte Kerk en Binnen Rote en dat dit besluit is opgenomen in het Gemeenteblad van Rotterdam n.º 11 en verkrijgbaar ter Plantsoen Secretarie tegen betaling van drie centen.
Rotterdam den 1 Augustus 1860.
Burgemeester en Wethouders voornoemd,
de Secretaris, de Burgemeester,
J. L. NIERSTRASZ. J. F. HOFFMAN.

STATEN-GENERAAL.
Tweede Kamer.

Zitting van Woensdag 1 Augustus.

In deze zitting worden behandeld:
1º, het wetsontwerp tot naturalisatie van A. F. J. M. G. ridder van der Renne. — De heer Mackay beschuldigt den Minister van Justitie, dat hij, blijkens de Memorie van Toelichting, iederen Engelschman wil uitaluiten van de naturalisatie, omdat de Engelschman steeds zou blijven behouden de hoedanigheid van Engelschman. Hij keurde dit af, omdat juist de Engelschman mede brengt industrie, activiteit of kapitaal, hoedanigheden die hij zeer op prijs stelt, dat ze niet uit ons Land geweerd worden. Ging de leer van Ministers op, hoe zou het dan gaan met den Hollander toevallig in Engeland geboren? Deze immers was volgens de Engelsche wet almede voor altijd Engelschman. — De heer van Goltstein beaamt het denkbeeld van den vorigen spreker. In de omstandigheid, dat een Engelschman steeds Engelschman blijft, ziet hij geen beletsel tot naturalisatie. Hij meent, dat de vreemdeling, die voldoet aan al de vereischten gesteld door de wet op het Nederlandschap, recht heeft te worden genaturaliseerd, al is het ook dat hij niet kan overleggen het bewijs van ontslagen te zijn van de banden, die hem aan zijn vorig Vaderland verbinden. De wet zelf vordert zoodanig bewijs niet; men kan dus bij niet-oplevering van zoodanig bewijs de naturalisatie niet weigeren. De werken over het volkenrecht verklaren dan ook, dat het aan ieder vrij staat het Vaderland te verlaten, waaraan hij behoort, en een nieuw Vaderland te kiezen; terwijl het niemand vrij staat zoodanig iemand te weigeren aan te nemen, op grond dat zijn eerste Vaderland hem van zijne betrekkingen daarop niet ontsaakt. Wat de zaak echter op zich zelf betreft, betoogt de spreker dat de Engelschman niet altijd de hoedanigheid van Engelschman behoudt; immers het is erkend, dat hij als burger van N. Amerika kan worden opgenomen, en zelfs wanneer hij naar Engeland terugkeert, dat hij N. Amerikaan blijft. De Kings-Bench had dit bij arrest bevestigd. Overigens zou de spreker het betreuen, dat een gastvrij Land, als het onze, juist zou weeren de opnemings onder zijne burgers van de Natie, welke bij uitnemendheid is eene Natie van handel, van nijverheid en groote geestkracht. — De heer Dirks kan zich ook niet vereenigen, met het stelsel des Ministers om de toelating van vreemdelingen als Nederlanders te bemoeijelijken; na het reeds medegedeelde zou hij de gronden voor zijne meening niet ontwikkelen. Alleen merkte hij op, dat de positie zeer vreemd zou zijn, om, nadat men een aantal Engelschen had genaturaliseerd, nu in eens zoodanige naturalisatie zou weigeren. — De heer Godefrui, Minister van Justitie, herinnert hoe van deze Kamer, in de afgelopen zitting, was uitgegaan een verzoek tot de Reg., om zich door eene diplomatieke enquête te verzekeren omtrent den toestand, waarin in verschillende Landen de personen blijven verkeerden, die in Nederland worden genaturaliseerd. Deze enquête was grootendeels afgelopen, en waaruit is onder anderen gebleken, dat een Engelschman nimmer zijne nationaliteit kan verliezen. Het gold hier dan ook een beginsel, namelijk of het raadzaam is en politiek om een vreemdeling te naturaliseren, die de nationaliteit in het land zijner geboorte niet verliest? Het gold daarbij niet den Engelschman alleen; want ook andere Natien vielen onder dezelfde categorie. Zeer krachtig bestreed de Minister de stelling van den heer van Goltstein, dat de wet van 1850 den vreemdeling het recht zou geven op naturalisatie, indien hij slechts voldeed aan de bij die wet gestelde vereischten. Was dit waar, dan zou de Kamer nimmer eene naturalisatie-wet kunnen verwerpen; dan zou zoodanige wet slechts zijn eene ondenkbare formaliteit. Neen, de wet van 1850 gaf slechts algemeene regelen; maar overigens moest elke naturalisatie afzonderlijk overwogen en beoordeeld worden. Tot staving voorts van de stelling, dat de Engelschman onder geenerlei omstandigheid zijne nationaliteit kan verliezen, las de Minister voor eene missive van lord John Russell aan onzen Gezant te Londen, waarin zulks nadrukkelijk werd verklaard, op grond van een daartoe opzettelijk ingesteld onderzoek bij de autoriteiten van het binnenlandsch bestuur van Groot-Brittannië. En nu betoogde de Minister, dat het niet wenschelijk was, om de naturalisatie onder dergelijke omstandigheden te verlenen. Dit was geene uitsluiting, gelijk door den heer Mackay was betoogd; maar het was de vraag, of politieke regten en burgerrechtspregten aan zoodanigen moesten worden verleend, die nooit hunne nationaliteit van een ander Land verliezen? Die vraag, moest de Minister, ook om politieke redenen, in ontkennenden zin beantwoorden. Met het oog op de Indische wetgeving was dit nog noodzakelijker; terwijl in gegeven gevallen de verwickelingen groot konden worden tusschen ons en vreemde Mogendheden, juist omdat de genaturaliseerde Nederlander zich onder de bescherming kan stellen van de nationaliteit, die hij niet had verloren. Wat overigens aanging het voorbeeld, door den heer Mackay aangevoerd, van een Nederlander die in Engeland werd geboren, betoogde de Minister dat, bijaldien het waarheid ware (hetgeen de Minister betwijfelde), dat in casu de Nederlander Engelschman werd, die Nederlander dan ook ophield Nederlander te zijn, maar dat eene wetgeving het behoud van twee nationaliteiten te gelijk verbood.
De heer van Goltstein betreurt de hardnekkigheid, waarmede de Minister een eenmaal opgevat denkbeeld had verdedigd. Hij was door de overdediging niet

afgebragt van zijn gevoelen, dat de Minister een verkeerd stelsel voordroeg, en ten betooge daarvan trad hij in eene nieuwe ontwikkeling van de gronden, waarop hij meende, dat aan een Engelschman de naturalisatie niet kon worden geweerd. Op de verklaring van de Engelsche Regering antwoordt de spreker, dat de wet eener vreemde Mogendheid niet geldig is in ons Land, en dat derhalve die verklaring niets afdoet; alleen dan zou zoodanige vreemde wet verbindend zijn, wanneer dienaangaande tusschen ons en de vreemde Natie eene overeenkomst ware gesloten. De heer Mackay is het eens met den Minister, dat de vreemdeling geen recht heeft op naturalisatie; maar juist omdat het eene persoonlijke punt is, moet men geens Natie in haar geheel van het genot dier gunst uitaluiten. — De heer Godefrui, Minister van Justitie, is van zijne zijde niet overtuigd, dat zijne opvatting van de wet van 1850 niet is de juiste. Hij betoogt op nieuw, dat die wet op zich zelf geen recht geeft op naturalisatie, en dat hier geen sprake was van verbindbare kracht of van werking van eene vreemde wetgeving, maar alleen van de vraag of het wenschelijk is, dat naturalisatie al dan niet aan Engelschen verleend worde, en daartoe had men alleen de vreemde wetgeving geraadpleegd. — De algemeene beraadslaging gesloten zijnde, vroeg de heer van Eck, bij art. 1, op welken grond aan den heer van der Renne is toegekend de titel van ridder? De Regering had wel in de stukken gezegd, dat de vader van den heer van der Renne was verheven in den adelstand; hoe nu, vraagt spreker, kon een vreemdeling zijn lid van den Nederlandschen adel? De heer Godefrui, Minister van Justitie, antwoordde, dat de heer v. d. Renne is geboren te Brussel op 9 april 1835, en dat diens vader in den adelstand was verheven, toen hij nog was burger van Nederland; de titel was hem verleend met overgang op zijne afstammelingen, en nu was dit een verkregen recht voor den heer van der Renne, dat niet kan zijn verloren gegaan door de later gevolgde scheiding van België. — De heer van der Linden deelt niet geheel in de interpretatie van den Minister; hij betwijfelt of de Belgen zijn gebleven te behooren tot den Nederlandschen adel; met de scheiding van België is de adel, evenzeer als het recht zelf, gescheiden in tweeën. Hij gelooft dus niet, dat men den titel kan erkennen, die in het wetsontwerp aan den heer van der Renne wordt gegeven; bovendien, waarom niet eenvoudig den titel van ridder weggelaten, zoodat de kwestie geheel ongepraediciëerd zou blijven. — De heer de Poorter stelde daarop voor als amendement het woord „ridder“ uit art. 1 weg te laten. — De heer Godefrui, Minister van Justitie, bestreed de opinie van den heer van der Linden, omdat al neemt men aan, dat de scheiding van België den adellijken titel zou hebben doen verloren gaan als Nederlander, daaruit niet volgen zou het verlies van dezen titel als vreemdeling; en in onze Grondwet wordt zoudens verboden, dat vreemdelingen in het bezit zouden mogen komen van adellijke titels. Overigens achtte hij, dat de scheiding van België ten deze geen invloed had. — De heer Heemskerk Az. bestreed het amendement, omdat men, het amendement aannemende, uitmaakt het gewichtige beginsel, dat de Nederlander den adel verliest, zoodra hij onderdaan wordt van een vreemden Vorst; met welk beginsel hij zich niet kan vereenigen. — De heer de Poorter zegt, dat zijn amendement alleen de strekking heeft, om de zaak niet te prejudiciëren. — In stemming gebragt, werd het amendement verworpen met 37 tegen 8 stemmen.
2º, het wetsontwerp tot naturalisatie van Th. de Baaker. Aangenomen, zonder discussie, met algemeene stemmen.
3º, het wetsontwerp tot naturalisatie van F. W. Gunther. Aangenomen, zonder discussie, met algemeene stemmen.
4º, het wetsontwerp tot naturalisatie van J. A. Meijer. Aangenomen zonder discussie met algemeene stemmen.
5º, het wetsontwerp tot naturalisatie van P. J. Kemming. Aangenomen zonder discussie met algemeene stemmen.
6º, het wetsontwerp tot naturalisatie van W. Bossmann. Aangenomen zonder discussie met algemeene stemmen.
7º, de conclusie der Commissie, in wier handen is gesteld het verslag over de verrichtingen aangaande het Armbestuur over 1857. Die conclusie strekt om het verslag voor kennisgeving aan te nemen, het te doen drukken en ronddeelen en een afschrift daarvan te verzenden aan den Minister van Binnenlandsche Zaken.
8º, conclusie der Commissie, in wier handen is gesteld het verslag omtrent den staat der hooge, middelbare en lagere scholen over 1857/58. Die conclusie strekt om, onder dankbetuiging aan den Minister van Binnenlandsche Zaken voor de gegeven ophelderingen, deze voor kennisgeving aan te nemen en het verslag der Commissie te doen drukken en ronddeelen.
9º, de conclusie der Commissie in wier handen is gesteld het verslag der Algemeene Rekenkamer, wegens het resultaat harer werkzaamheden over 1858. Die conclusie strekt om het verslag voor kennisgeving aan te nemen en een afschrift van het rapport der Commissie toe te zenden aan den Minister van Financien.
10º, de conclusie der Commissie in wier handen is gesteld de rekening wegens het fonds, voortsprijtende uit koopprizen van Domeinen over het dienstjaar 1858. Die conclusie strekt de ingezonden rekening voor kennisgeving aan te nemen, het verslag te doen drukken en ronddeelen en daarvan een exemplaar toe te zenden aan den Minister van Financien.
11º, de conclusie der Commissie in wier handen is gesteld waren de inlichtingen op het adres van A. Veerman te Breda, betrekkelijk het bedrag van zijn pensioen. Die conclusie strekt om het verslag der Commissie te doen drukken en ronddeelen en daarvan een afschrift, onder dankbetuiging voor de verstrekte inlichtingen, aan den Minister van Financien toe te zenden.
12º, de conclusie der Commissie in wier handen is gesteld waren de rekeningen betrekkelijk het fonds wegens den arbeid der gevangenen, het fonds der algemeene Landsdrukkerij en de uitgaven voor verstrekingen door het Departement van Marine en van Oorlog, alle over 1856. De Commissie stelt voor haar verslag te doen drukken en ronddeelen en afschrift daarvan aan de Regering te doen toekomen.
13º, de conclusie der Commissie in wier handen is gesteld het verslag der muntwerkzaamheden over 1859. Die conclusie strekt het verslag voor kennisgeving aan te nemen.
14º, de conclusie der Commissie in wier handen is gesteld de rekening der Commissie van liquidatie der zaken van de voormalige wees- en mombouwkamers over 1858. Die conclusie strekt de rekening voor kennisgeving aan te nemen, wijders het verslag der Commissie te doen drukken en aan de leden der Kamer rond te deelen.
15º, de conclusie der Commissie in wier handen is gesteld het verslag der algemeene Commissie van liquidatie der zaken van de voormalige wees- en mombouwkamers, wegens den stand harer werkzaamheden op 31 december 1859. Die conclusie strekt om het medegedeelde verslag voor kennisgeving aan te nemen en voorts het rapport der Commissie te doen drukken en ronddeelen.
16º, de conclusie der Commissie in wier handen is gesteld de staten wegens den verkoop van domeinen, domeiniale staten enz. in 1859. Die conclusie strekt die staten, met den geleiden brief van den Minister van Financien voor kennisgeving aan te nemen en ter griffie te doen nedervleggen, en het verslag der Commissie te doen drukken en ronddeelen.
Al deze conclusies werden zonder discussie aangenomen.
17º, de conclusie der commissie in wier handen is gesteld het verslag over de verrichtingen aangaande het armbestuur over 1857. Die conclusie strekt om het verslag voor kennisgeving aan te nemen, het te doen drukken en ronddeelen en een afschrift daarvan te verzenden aan den Minister van Binnenlandsche Zaken.
Naar aanleiding van deze conclusie is eene onderlinge discussie ontstaan tusschen de heeren Mackay en Meylink. — De heer Meylink had bij het verslag gevoegd eene nota, waarin de feiten, voorkomende in het verslag der Regering, werden bestreden, en aan die nota door vorm en druk een officieel schijn gegeven, waartegen nu de heer Mackay opkwam. Dat lid betoogde, dat nota's van leden alleen bekend waren bij verslagen over wetsontwerpen en dat alle andere nota's niet hadden een officieel karakter, slechts uitdrukten het individueel gevoelen van den schrijver van zoodanige nota's. — Hierop antwoordde de heer Meylink, dat hem als lid van de commissie zelfs de gelegenheid was ontomen geweest om zijne nota in den boezem der commissie over te brengen; hij had den heer Mackay als president doen weten, dat hij op de vergadering der commissie niet kon verschijnen; zelfs zijne vrouw had dit dien heer nog eens nader laten weten (gelach); intusschen had de Vergadering voortgang gehad, en daarop heeft spreker gemeend, dat hij, niet als lid der commissie maar als Meylink, aan de leden der Kamer eene nota moest doen toekomen, welke overigens geen officieel tint had; want op het stuk stond gedrukt: „voor rekening van den schrijver.“ — De heer Mackay repliceerde dat hij op verzoek van den heer Meylink de Vergadering had uitgesteld, omdat deze had verklaard uit de stad te moeten; dat de heer Meylink den dag daarop tot zijne bevreemding in de Kamer was verschenen en evenwel toch niet in de later belegde vergadering der Commissie tegenwoordig was geweest. Overigens beweerde spreker, dat de heer Meylink zijne nota alleen had ingediend, niet ten behoeve der Commissie, maar ten dienste van haren rapporteur. — Dese laatste verklaring werd beaamd door den heer Hugenholtz, een ander lid der Commissie, waarop de heer Meylink weder protesteerde tegen den schijn, dien men er aan gaf, als of hij getracht zou hebben naar eene gelegenheid om de nota in te zenden. Hiermede liep dit incident ten einde.
De heer Donner van Poldersveldt verklaarde niet in te stemmen met de appreciatie, waarin de Commissie van het verslag betrekkelijk de daarin vermelde feiten was getreden.
Bij de behandeling der aanstaande begroeting was hij voornemens, feiten mede te deelen, lijnrecht in strijd met deze appreciatie; en hij wilde hier openlijk verklaren, dat hij berouw gevoelde over de stem die hij aan de armenwet had gegeven. Hij zou op het bureau van den president nedervleggen een adres van het R. K. armbestuur van Nijmegen aan de Gedeput. Staten van Gelderland, waaruit zou blijken op welke schromelijke wijze sommige gemeenten meenen van de voorschriften der armenwet te moeten gebruik maken, en dat adres zou tevens strekken tot overtuiging dat men niet onvoorwaardelijk in de appreciatie der leden van de Commissie treden kan.
Niemand meer het woord vragende werd de beraadslaging gesloten en de conclusie der Commissie zonder hoofdelijke stemming aangenomen.
Ingevolge het bepaalde in de vorige zitting was daarna aan de orde de beraadslaging over de conclusie van het rapport der commissie voor de verzoekschriften uitgebragt op adressen van Dijkgraaf en Hoogheemraden van den Alblasterwaard met Arkel beneden de Zouwe, en van het oude land van Altema, waarbij deze de Kamer verzoeken bij de Regering op krachtige wijze te ondersteunen eene spoedige (wettelijke) regeling van het onderwerp der aardhaling.
De conclusie van het rapport strekte 1º, de beide adressen ter griffie neder te leggen; 2º, afschrift daarvan te zenden aan den Minister van Binnenlandsche Zaken, met de verklaring: „dat naar het oordeel der Kamer eene herziening van art. 68 der wet van 28 aug. 1851 (Staatsbl. n.º 125) noodzakelijk is.“
Over deze conclusie is eene vrij wijlloopige discussie gevoerd, waaraan deel namen de heeren van Eck, Heemskerk Az., Dullert, van der Linden en de Minister van Binnenlandsche Zaken.
De strekking der rede van den heer van Eck was deze, dat hij de conclusie der Commissie bestreed, o. a. op grond 1º, dat daarin niet werd opgegeven, welke wijziging die Commissie zou verlangen in art. 68 der ontegeningswet en 2º, dat uit het rapport der Commissie zelfs niet duidelijk bleek, van welken aard die wijziging zou behooren te zijn. — De heer Heemskerk Az., lid der Commissie voor de petitiën, verdedigde hare conclusie, door 1º, in eene geschied- en rechtskundige beschouwing te treden van den loop, dien de kwestie der aardhaling had doorlopen, en 2º, te betoogen, dat de conclusie niet mocht aanwijken waarin de verlangde herziening van bedoeld wetsartikel zou moeten bestaan, aangezien zulks aan de Regering behoort te worden overgelaten. — De heer Dullert trad van zijne zijde in eene korte historische herinnering, ten betooge, dat de kwestie zelve herhaaldelijk in de Kamer ter sprake was gebragt, dat de herziening van artikel 68 der ontegeningswet dringend noodzakelijk was en dat het te dien aanzien niet noodig scheen in een nader speciaal onderzoek te treden. — De heer van Heemstra, Minister van Binnenlandsche Zaken, zonder in het fond der kwestie te willen treden, stelde er prijs op, de meening der Regering ten aanzien van het besproken punt te doen kennen, bij geloofde dat voor ieder, die eenigermate betrokken was met de zaak der aardhaling, de overtuiging had, dat hier op dit oogenblik niet bestond de juiste regeling die behoort te bestaan. De Minister wenschte niet te treden in een onderzoek omtrent de meerdere of mindere juistheid van het arrest van den Hoogen Raad, maar hij wenschte alleen te constateren het feit, dat voorziening dringend noodzakelijk was. En nu wenschte hij een stap verder te gaan dan zijne voorgangers. Hij wenschte niet verder af te waken of de Hooge Raad terug zou komen van de eenmaal gegeven interpretatie, maar hij geloofde dat het raadzaam, ja dringend noodzakelijk was, in deze aangelegenheid voorziening aan te brengen, en hij wenschte bij deze gelegenheid het voornemen der Regering te kennen te geven, om in de eerstvolgende bijeenkomst der vergadering met een wetsvoorstel te dier zake

tot haar te komen. — Naar aanleiding van deze verklaring meende de heer van der Linden, dat het nu minder dan ooit raadzaam, ware om de conclusie der commissie aan te nemen. Immers de vraag of werkelijk herziening van de ontegeningswet noodig was, zou moeten worden bevestigd bij het onderzoek van het thans beloofde wetsontwerp, en indien de conclusie werd aangenomen zou de Kamer reeds nu de noodzakelijkheid dier herziening hebben uitgeproefd.
De beraadslaging daarop gesloten zijnde werd de conclusie der Commissie in stemming gebragt en aangenomen met 37 tegen 21 stemmen.
Tegen stemden de heeren Poortman, van Wintershoven, Hugenholtz, Strens, Meylink, Luyben, van Goltstein, de Raadt, Beens, Meussen, van der Linden, Bots, Olivier, van Twiat, van Hoëvell, Heemskerk Bz., van Foreest, Betz, van Eck, Wichers en Jespers.
18º, de conclusie der Commissie, in wier handen is gesteld zijn de stukken betreffende de overeenkomst over den brugbouw te Mains. De conclusie dier commissie strekte, om 1º, de overeenkomst voor kennisgeving aan te nemen; 2º, een afschrift van het verslag aan den Minister van Buitenlandsche Zaken aan te bieden, met uitnodiging om nopens eenige vragen geresen bij het onderzoek der overeenkomst aan de Kamer eenige inlichting te willen geven.
Deze conclusie werd zonder discussie aangenomen.
Eindelijk was van de orde:
19º, het wetsontwerp tot verhoging van hoofdstak V der Staatsbegroeting voor 1860 (Uitgaven tot aanleg van spoorwegen van Staatswege ad een miljoen).
Bij de algemeene beraadslaging over dit ontwerp verklaarde de heer van Voorikhsen, dat hij veel hechtte aan de laatste woorden van de Memorie van Beantwoording, waarin werd verklaard: „dat het hier slechts gold een krediet door welks toestaan niets geprejudiceerd wordt voor de toekomst.“ Deze wet was dus een votum van vertrouwen, en het vertrouwen dat hij in den Minister stelde noopte hem om mede te werken tot bekrachtiging dier wet. Hij verwachtte echter bij de besteding der aangevraagde gelden de betrachting der uiterste spaarzaamheid, en zulks te meer omdat op de Regering thans de moeilijke taak rustte, om hen die vóór de spoorwegwet stemden te overtuigen, dat zij tot een goed werk hadden besloten en hen, die daartegen stemden, dat zij gedwaald hadden. Immers uit de discussien over de spoorwegwet was niet duidelijk gebleken, of de meerderheid der Kamer op haar beginsel betrekkelijk den aanleg van spoorwegen door concessien was teruggekomen, dan wel of de aanneming was te danken aan vrees dat men anders geen spoorwegen zou krijgen. De Regering zou zich dus van hare taak niet beter kunnen kwijten dan door de uiterste spaarzaamheid bij den aanleg van spoorwegen te betrachten en daardoor aan te toonen, dat inderdaad het stelsel der Regering het minst kostbaar was.
De heer van Heemstra, Minister van Binnenlandsche Zaken, herinnerde hoe de tegenwoordige wet het noodzakelijke gevolg was van de aanneming der spoorwegwet. Hij kon niet ontegenen aanvankelijk verheugd te zijn geweest dat het beginsel der Regering door de overgrote meerderheid der Kamer was gehuldigd, maar die vreugde was nu eenigermate getemperd, doordien de vorige spreker het had doen voorkomen alsof vele leden slechts uit nood die wet hadden aangenomen. De Minister mocht niet treden in eene beoordeeling van de motiven die de leden hadden geleid tot het uitbrengen van hunne stem en hij meende eenvoudig het feit te mogen aannemen, dat de spoorwegwet met eene overgrote meerderheid door de Kamer was aangenomen. Maar nu wilde de Regering het bewijs geven, dat zij de wet dadelijk, zoo veel doenlijk, wenschte uit te voeren en van daar het thans gedane voorstel. Wanneer men dit jaar nog een begin van uitvoering wenschte te maken, dan achtte de Minister de aanneming der wet noodzakelijk. Het was eene credietwet, en de Minister mocht het zeggen een vertrouwen, dat de Regering van de Vertegenwoordiging vraagt. Die vraag was niet onbescheiden; voor de Regering zou de verantwoordelijkheid des te zwaarder zijn, naar mate de wettelijke verplichtingen minder in de wet waren omschreven. Gaarne gaf de Minister zijnerzijds de verzekering dat hij de meeste spaarzaamheid zou betrachten, maar niet in die mate dat het belang der zaak aan spaarzaamheid zou worden opgeofferd.
Niemand meer het woord vragende werd de discussie gesloten en het wetsontwerp aangenomen met 45 tegen 13 stemmen.
Tegen stemden de heeren Olivier, van Twiat, van Heukelom, van Hoëvell, Heemskerk Bz., Wintgens, Betz, Poortman, Wintershoven, Hugenholtz, de Brauw, Dullert en van der Linden.
De vergadering ging daarna over in comité-generaal om vast te stellen de raming van huishoudelijke uitgaven voor de Kamer voor het jaar 1861.
De openbare zitting hervat zijnde, heeft de commissie voor de verzoekschriften op eenige in hare handen gestelde adressen verlagen uitgebragt, met welker conclusien de Kamer zich achtereenvolgens vereenigde; waarna niets meer aan de orde zijnde, de Tweede Kamer der Staten-Generaal tot nadere bijeenroeping is gescheiden.
In den loop der zitting heeft de Voorzitter medegedeeld dat de Commissie van enquête voor de aftappingen op de Maas den heer Gevers Deynaot tot haren president heeft benoemd.

Gedrukt en uitgegeven bij
G. en C. A. van Beyn.
te Rotterdam.

LEHRSTUHL FÜR BRIDGE- UND ARCHITECTUR

BRIDGE- UND ARCHITECTUR 1880

BRIDGE- UND ARCHITECTUR

Zweites Kapitel

Das zweite Kapitel behandelt die Grundlagen der Brückenbaukunst. Es beginnt mit einer allgemeinen Einführung in die Geschichte der Brückenbaukunst, die von den ersten steinernen Brücken bis zu den modernen Eisenbrücken reicht. Ein zentraler Bestandteil ist die Darstellung der verschiedenen Brückenbauarten, wie Balkenbrücken, Bogenbrücken, Stützbrücken und Hängebrücken. Besondere Aufmerksamkeit wird der statischen Berechnung und der Materialauswahl gewidmet. Die Kapitel endet mit einer Zusammenfassung der wichtigsten Erkenntnisse und den Grundlagen für die praktische Anwendung.

Die statische Berechnung der Brücken ist ein zentraler Bestandteil der Brückenbaukunst. In diesem Abschnitt werden die verschiedenen statischen Systeme für Balkenbrücken, Bogenbrücken und Stützbrücken detailliert dargestellt. Es wird gezeigt, wie die Lasten auf die Brückenstruktur übertragen werden und wie diese Lasten durch die verschiedenen Bauteile der Brücke abgeleitet werden können. Die Berechnung der Stützkräfte und der Auflagerreaktionen ist ein weiterer wichtiger Aspekt. Die Darstellung ist durch zahlreiche Diagramme und Formeln ergänzt, die die statischen Zusammenhänge verdeutlichen.

Die Materialauswahl ist ein weiterer wichtiger Aspekt der Brückenbaukunst. In diesem Abschnitt werden die verschiedenen Materialien, die für den Brückenbau verwendet werden können, vorgestellt. Dazu gehören Eisen, Stahl, Holz und Stein. Die Eigenschaften dieser Materialien, wie ihre Festigkeit, ihre Dauerhaftigkeit und ihre Verarbeitbarkeit, werden ausführlich beschrieben. Es wird auch auf die verschiedenen Arten der Materialanwendung eingegangen, wie die Verwendung von Eisen für die Brückenstützen oder die Verwendung von Stein für die Brückendeckung. Die Kapitel endet mit einer Zusammenfassung der wichtigsten Erkenntnisse und den Grundlagen für die praktische Anwendung.

Das erste Kapitel behandelt die Grundlagen der Brückenbaukunst. Es beginnt mit einer allgemeinen Einführung in die Geschichte der Brückenbaukunst, die von den ersten steinernen Brücken bis zu den modernen Eisenbrücken reicht. Ein zentraler Bestandteil ist die Darstellung der verschiedenen Brückenbauarten, wie Balkenbrücken, Bogenbrücken, Stützbrücken und Hängebrücken. Besondere Aufmerksamkeit wird der statischen Berechnung und der Materialauswahl gewidmet. Die Kapitel endet mit einer Zusammenfassung der wichtigsten Erkenntnisse und den Grundlagen für die praktische Anwendung.

Die statische Berechnung der Brücken ist ein zentraler Bestandteil der Brückenbaukunst. In diesem Abschnitt werden die verschiedenen statischen Systeme für Balkenbrücken, Bogenbrücken und Stützbrücken detailliert dargestellt. Es wird gezeigt, wie die Lasten auf die Brückenstruktur übertragen werden und wie diese Lasten durch die verschiedenen Bauteile der Brücke abgeleitet werden können. Die Berechnung der Stützkräfte und der Auflagerreaktionen ist ein weiterer wichtiger Aspekt. Die Darstellung ist durch zahlreiche Diagramme und Formeln ergänzt, die die statischen Zusammenhänge verdeutlichen.

Die Materialauswahl ist ein weiterer wichtiger Aspekt der Brückenbaukunst. In diesem Abschnitt werden die verschiedenen Materialien, die für den Brückenbau verwendet werden können, vorgestellt. Dazu gehören Eisen, Stahl, Holz und Stein. Die Eigenschaften dieser Materialien, wie ihre Festigkeit, ihre Dauerhaftigkeit und ihre Verarbeitbarkeit, werden ausführlich beschrieben. Es wird auch auf die verschiedenen Arten der Materialanwendung eingegangen, wie die Verwendung von Eisen für die Brückenstützen oder die Verwendung von Stein für die Brückendeckung. Die Kapitel endet mit einer Zusammenfassung der wichtigsten Erkenntnisse und den Grundlagen für die praktische Anwendung.